

werd.¹² Door de buitenkringen (in casu: het publiek) van de hedendaagse dans mee in het hart van de dans zelf te trekken, voert Plischke als het ware deze autopoietische cirkelbeweging op. Alsof hij daarmee de kortsluiting zelf zoekt kort te sluiten. Misschien in de hoop dat een herbronning vandaag niet voortvloeit uit het ontwikkelen van een nieuwe dansstijl, maar vanuit een analyse van het breder bestel, zijn kijkpatronen, zijn waardenmatrix.

Overigens, om nog even op het statuut van het contact in *Events* terug te komen: is het contact met de performers wel überhaupt zo 'vol', indringend als Jones ons voorhoudt? Ja, soms. Maar even vaak stond ik in *Events* naar een scène te kijken en hield ik het, jawel, voor bekeken, omdat ik iets niet wou missen aan de overkant. Het gelach een beetje verder of een luide kreet kon volstaan om me aan het twijfelen te brengen over de legitimiteit van deze of gene keuze. Was 'het' gebeuren niet elders, was 'het' niet ginder? Sterker dan de aanwezigheid van het hier en nu was meer dan eens het fantasma van het 'daar', 'the other scene'. Niet het contact dat ik had, kon mij vervullen, maar wat een ander had (en ik niet). De bewegingen door de ruimte waren daarmee letterlijk en figuurlijk ver-plaatsingen: de evenzovele overdrachten van mijn verlangen naar waar ik (nog) niet was, wat ik (nog) niet zag. Eenmaal daar gearriveerd was ik er (net) niet of had ik (net) wat gemist. Nog, net niet, straks. *Events for television (again)* is evenzeer een non-event of een un-happening omdat het event per definitie is waar ik niet ben.

En onderweg stuit ik op ruggen van toeschouwers, een verkeerd geplaatste tas, spreek ik snel af om na de voorstelling iets te gaan drinken met een kennis, kijk ik of ik mijn jas

in een hoek kwijt kan. Loop ik weg, kijk ik om, wissel ik blikken van verstandhouding uit met een andere toeschouwer. Stoor ik me aan dit verstoord zijn, circuleer ik rond om een danser die ik uit het oog verloren heb op te sporen, spoken herinneringen me door het hoofd aan deze en andere performances.

Wanneer Amelia Jones de liaison met het kunstwerk/de performer intersubjectieveert en seksualiseert, waarvan het summum de figuur van het intieme geslachtsverkeer is, dan is *Events for Television (again)* een coïtus interruptus in een overvol bed.

3.

De interruptie is geen bijkomstigheid. Andermaal in *La machine de vision* betoogt Paul Virilio dat, hoewel het interval ons kijken lijkt te verstoren, het er tegelijk ook constitutief voor is. Zonder afstand in tijd en ruimte kunnen de indrukken op ons netvlies niet omgezet worden in de mentale beelden die op hun beurt voorwaardelijk zijn voor het zien. Zintuiglijke waarneming en geheugen zijn immers altijd met elkaar verbonden. Om te kunnen 'zien' moeten wij het beeld dat wij ontvangen herinneren in het interval van het niet-zien. De herinnering is het gevolg van een dubbele 'persistence'. Enerzijds resonanceert het beeld in ons na als nabeeld, anderzijds is ons perceptueel apparaat op continuïteit gericht en wil het de kloof met het kijkobject overbruggen door het nabeeld te captiveren en om te zetten in een 'retour-image'.

Sinds de renaissance en sinds de opkomst van oculaire uitvindingen allerhande is een proces in gang gezet dat gericht is op een almaar grotere zichtbaarheid. Prothesen als telescopen, camera's, satellietcamera's moeten de verte naderbij brengen, het onzichtbare zichtbaar

maken. Deze almaar verregaandere telescopage heeft na de vernietiging van de afstand (lenzen) ook een vernietiging van de tijd met zich meegebracht nu we in een televisuele 'omnivoyance' beland zijn, waarop ieder moment, waar dan ook, ogenblikkelijk en instantaan kan worden uitgezonden. De opheffing van het interval in de ultieme onmiddellijkheid van 'l'image synthétique' heeft echter het zien zelf ontheven en tot verblinding gebracht. De huidige crisis van de representatie voltrekt zich dan ook niet bij gebrek aan beelden, maar bij een (tijd- en plaats)gebrek om ze te laten nazinderen en te ver-beelden. Deze crisis omschrijft Virilio als een omvattende amnesie.

Events for Television (again) is een voorstelling over herinnering en over zintuiglijke waarneming, en feitelijk over beide tegelijk. Het is daarmee onvermijdelijk ook een voorstelling waarin het interval niét vernietigd wordt in de cultus van een instantaneïteit, van een syncretische onmiddellijkheid, van een continue aansluiting op een permanent zichtbaar beeld. Alles in deze voorstelling lijkt er tegendeel op gericht om het interval terug te winnen en uit te vergroten. De vele zogenaamde doodse momenten, de transities tussen scènes in, de onrustige passages van toeschouwers en performers met de reeds vermelde verstoringen tot gevolg, frustreren ons maar activeren tegelijk ook de impuls om beelden in te beelden, achterna te gaan, op te zoeken. Het gevoel van verlies (ik zie niets meer of in ieder geval niet wat ik zoek) noopt tot een 'recovery', waarin het volgens Virilio in onze beeldcultuur versmoorde verlangen terug in *circulatie* wordt gebracht, letterlijk én figuurlijk.

In het essay *Mourning and Melancholia* suggereert Freud dat wij geneigd zijn bij groot verlies dat wat we verloren hebben (of de ver-

